



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: X, státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Hradčanské nám. 5, 118 00 Praha 1

za účasti: X, narozena X, státní příslušnost X
adresa pro doručování: X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2022, č. j. 305212-2/2022-VO,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 6. 2022, č. j. 305212-2/2022-VO, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 13 200 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Pavola Kehla, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl v řízení o žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza tak, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v X (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 4. 2022 o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum č. X je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce v podané žalobě namítá, že dle jeho názoru porušil žalovaný § 3, § 2 odst. 4, § 68 odst. 3, § 50 odst. 3 a odst. 4 a § 52 správního řádu a dále také § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců a čl. 35 směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“).
3. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí neodpovídá skutečnému skutkovému stavu, protože žalobce nevstupoval do manželského svazku z účelových důvodů, a že skutkový a právní závěr správních orgánů obou stupňů nemá oporu ve správním spise, ani v realitě.
4. K odkazu žalovaného na doporučení Komise k lepší transpozici a aplikaci směrnice 2004/38/ES (Sdělení Evropské komise Evropskému parlamentu a Radě Evropské Unie ze dne 2. 7. 2009 č. KOM (2009) 313 v konečném znění) a Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě č. KOM (2014) 604 v konečném znění, jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU (dále jen „Příručka pro účelové sňatky“), ze kterých žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, žalobce uvádí, že ani jeden z uvedených dokumentů není právním předpisem v pravém slova smyslu. Jedná se podle něj o dokumenty mající spíše popisný a doporučující charakter, nicméně nejedná se o prameny práva, na základě kterých by měl žalovaný vyvozovat závazné právní důsledky pro žalobce.
5. Žalobce dále uvádí, že nelze souhlasit s názorem žalovaného, že by žalobce získal právo pobytu sám, když žalobce neměl před seznámením se svou manželkou ambici vstupovat do ČR, resp. prostoru schengenských států, o získání pobytového oprávnění v ČR nežádal. Žalovaný dle názoru žalobce svým konstatováním, že by žalobce takovou možnost neměl, zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, protože jde o pouhou spekulaci, které ani neodpovídají osobní poměry žalobce. Žalovaný dle tvrzení žalobce sice konstatoval, že žalobce není v dobré finanční situaci, nicméně přezkoumatelně a pochopitelně nevysvětlil, proč by tato okolnost měla představovat překážku při žalobcově eventuální snaze o získání pobytového oprávnění v Evropě, resp. v ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

6. Pokud jde o žalovaným posuzovaný parametr dlouhodobosti vztahu před sňatkem, dlouhodobosti společného soužití páru a dlouhodobosti manželství, žalobce potvrzuje, že se pár seznámil na sociální síti Instagram v dubnu 2021 a osobně se setkal jednou v září 2021 a při následném setkání již uzavřel sňatek. Žalobce nicméně zdůrazňuje, že spolu manželé komunikují a komunikovali denně prostřednictvím videohovorů. Žalobce má za to, že žádný právní předpis neupravuje minimální délku vztahu a že přístup žalovaného, který posuzovaný vztah nevyhodnotil jako dlouhodobý, je paušalizující. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný nevyhodnotil kvalitativní měřítko vztahu manželů, přičemž se domnívá, že délka vztahu na rozdíl od jeho intenzity nehraje roli.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazuje na několiký rozpor ve výpovědích žalobce a jeho manželky. K tomu žalobce uvádí, že v otázce společného soužití šlo o nedorozumění, kdy manželka zmínila, že pár nevedl společnou domácnost – myšleno společné bydlení v pronajatém bytě či společném domě, zatímco žalobce uvedl jako soužití společný pobyt manželů na hotelu, který v rámci nového posouzení žádosti žalobce doložil potvrzením z hotelu. Žalovaný dle názoru žalobce porušil § 3 ve spojení s § 51 a § 68 odst. 3 správního řádu, když tento doklad nevzal v potaz.
8. Žalobce má dále za to, že žalovaný přehlíží další z aspektů vztahu mezi žalobcem a jeho manželkou, tedy vzdálenost země původu žalobce a České republiky. Uvádí, že žalobce žije v domě se svými rodiči a manželka má v Praze byt, který by po přestěhování do země původu žalobce nemohla financovat, ani kdyby zde pracovala, navíc ani nemá v zemi pobytové oprávnění. Manželé se proto rozhodli vést společný život v ČR, přičemž tato jejich ambice je projevem zásady volného pohybu osob ve smyslu čl. 35 směrnice, k porušení kterého nevydáním požadovaného krátkodobého víza došlo. V kontextu společného žití žalobce nepovažuje, na rozdíl od žalovaného, za podezřelé, když manželství ke dni vydání napadeného rozhodnutí trvalo půl roku a předmětnou žádost podal žalobce 2 měsíce po svatbě, protože manželé chtěli z pochopitelných důvodů začít společný život co nejdříve.
9. Pokud žalovaný zmiňuje, že nedošlo k přijetí společného dlouhodobého právního nebo finančního závazku, pak žalobce uvádí, že se tak nestalo, protože žalobce žije ve vzdálené zemi, jeho manželka již majetek v ČR v podobě vlastního bytu má (a nabyla jej v době, kdy se s manželem ještě neznala), manželé zatím nemají děti a byt manželky v Praze by byl svou velikostí dostačující pro oba manžele.
10. Porušení § 68 odst. 3 ve spojení s § 3 správního řádu a také porušení čl. 35 směrnice se dle názoru žalobce žalovaný dopustil svým odůvodněním pod bodem šest napadeného rozhodnutí, kde shrnul, že „*nebyla naplněna tzv. indikativní kritéria hovořící ve prospěch žadatele a prima facie tedy nelze konstatovat, že se nejedná o účelově uzavřené manželství.*“. Žalobce má za to, že žalovaný přistupoval k hodnocení vztahu žalobce se svou manželkou zaujatě a předpojatě. Žalovaný by dle názoru žalobce měl *a priori* každé manželství považovat za řádné a neúčelové a teprve v případě pochybností dojít k tomu, že účelové je.
11. K hodnocení některých dílčích neznalostí o životě druhého vyplývajících z výpovědí manželů žalobce uvádí následující. Žalobce má za to, že způsob, kterým žalovaný hodnotil skutečnosti, že žalobce neví nic o předchozích vztazích své manželky, odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, když taková žalobcova vědomost není potřebná. Za nedorozumění považuje žalobce také rozpory v uvedeném okamžiku, kdy začal pár uvažovat o sňatku. Vysvětluje, jakým způsobem probíhala jejich online komunikace před uzavřením manželství, a dodává, že přestože se na uzavření manželství dohodli již dříve, k formální žádosti o ruku došlo až

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

po příletu manželky na X těsně před svatbou. Rozpory v popisech oblečení na svatebním obřadu žalobce vysvětluje zejména tím, že těmto věcem jako muž nepřikládá tak zásadní význam, a navíc mu není zřejmé, jak by mohl tento rozpor poukazovat na účelovost manželství.

12. K tématu svatební cesty žalobce uvádí, že manželé strávili společnou svatební noc v hotelu (doložena fotodokumentace a faktura za úhradu hotelu), kdy se jednalo o drahý rezort, a to i na poměry manželky. Tím žalobce naznačuje, že pokud by usilovali pouze o formální sňatek, nebylo by zapotřebí utrácet za svatební noc v hotelu a další výdaje spojené se svatbou (fotograf atd.).
13. K otázce rozporů ve výpovědích týkajících se dosaženého vzdělání manželů žalobce uvádí, že vzdělávací systémy v X a na X jsou zcela odlišné, z toho pak pramení žalobcova nepozornost při rozlišování mezi pojmy středoškolské vzdělání a obchodní akademie. Stejně tak nepovažuje žalobce za rozporné, když manželka uvedla, že žalobce navštěvoval školu, ale neví, zda ji dokončil, a žalobce uvedl, že má ukončené základní školní vzdělání. Ani rozpor v pojmech „klientský poradce“ a „prodavačka“ při popisu zaměstnání manželky žalobce nepovažuje za zásadní, když je dle jeho názoru obojí pravda, protože se jedná o prodej luxusního zboží a v takovém případě musí prodejce komunikovat se zákazníky na vyšší úrovni. Pracovní pozici „klientský poradce“ považuje žalobce za honosnější označení pozice prodavačky, která má k jisté povinnosti navíc. Ke své neznalosti výše mzdy manželky žalobce uvádí, že znalost této informace nepovažuje za potřebnou. Podobným způsobem žalobce vysvětluje i to, že nepřesně rozlišuje mezi pojmy „byt“ a „dům“, kdy svým vyjádřením, že manželka žije ve dvoupatrovém nebo třípatrovém domě, měl na mysli, že její byt je ve druhém nebo třetím patře domu. Navíc žalobce dodává, že s ohledem na kulturní odlišnost nelze hodnocení pojmů byt a dům přikládat zvláštní význam.
14. Pokud žalovaný negativně hodnotil žalobcovu neznalost o manželčině předchozím zaměstnání, pak žalobce uvádí, že už jen to, že ví, že pracovala na letišti, je více, než je spravedlivé po něm požadovat, protože manželka tam již nepracuje a tato informace tak pro žalobce nemá žádný smysl.
15. Žalobce dále vysvětluje, že se doposud nezačal učit česky, protože v zemi jeho původu je nemožné najít kurz češtiny a s manželkou komunikuje bezproblémově anglicky. Žalobce poukazuje na to, že žádný právní předpis mu povinnost učit se jazyk země, ve které žádá o pobyt, neukládá. Žalobce také zdůrazňuje, že se v rámci žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza jasně vyjádřil k nedorozumění stran otázky na žádost o azyl v ČR. Na toto vyjádření žalobce odkazuje. Žalovaný dle názoru žalobce zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, když tuto námitku nijak v žalobou napadeném rozhodnutí nezohlednil.
16. Žalobce se dále vyjadřuje k žalovanému namítané jazykové bariéře mezi manželi (bod 8 napadeného rozhodnutí) a poukazuje na to, že v původním rozhodnutí správního orgánu I. stupně jazyková bariéra manželům vytýkána nebyla. Žalovaný tak dle názoru žalobce překračuje své pravomoci a kompetence, když nad rámec toho, co označil správní orgán I. stupně jako důvod pro konstatování účelovosti manželství, doplňuje své rozhodnutí o další důvody, které nebyly původně vůbec zmíněny. Tím žalovaný porušuje zásadu dvouinstančnosti a žalobce je krácen na možnosti účinně se bránit proti takovému tvrzení oprávněným prostředkem. Žalobce má za to, že došlo k porušení § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Nad rámec uvedeného žalobce uvádí, že s výtkou jazykové bariéry

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

nesouhlasí, protože manželé mluví anglicky dostatečně dobře na to, aby se vzájemně dorozuměli. Žalobce dodává, že ani věkový rozdíl 23 let, který žalobci vytýká žalovaný, nebyl správním orgánem I. stupně zmíněn.

17. Za zásadní pochybení žalobce považuje skutečnost, že žalovaný nereflektoval četná podání a doplnění žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, ačkoliv žalobce svou žádost odůvodnil a doplňoval dne 29. 4. 2022, 2. 5. 2022, 3. 5. 2022, 9. 5. 2022, 13. 5. 2022 a 23. 5. 2022. Žalobce má za to, že v rámci těchto doplnění vyvrátil důvody, pro které byla jeho žádost správním orgánem I. stupně zamítnuta, když doložil nespočet listů komunikace, faktury za snubní prsteny, účtenky a potvrzení za hotel atd. Žádná z těchto okolností nebyla žalovaným hodnocena, čímž došlo k porušení § 180e zákona o pobytu cizinců a § 68 odst. 3 správního řádu, když žalovaný nevysvětlil, proč nepovažuje odůvodnění a podklady doložené žalobcem za relevantní, a nevypořádal se s předloženými návrhy a důkazy.
18. Závěrem žalobce namítá, že žalovaný nezohlednil nové skutečnosti, uplatněné žalobcem v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, a to zejména skutečnost, že manželka žalobce navštívila také v květnu roku 2022. Žalovaný má za to, že s ohledem na výše popsané důvody je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a porušuje také § 180e zákona o pobytu cizinců.
19. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Požaduje rovněž náhradu nákladů řízení.
20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí, že jeho rozhodnutí vychází ze správního spisu, je právně i věcně dostatečně odůvodněno, jelikož správní orgány souhrnně zjistily a zhodnotily skutkový stav. Podotýká, že na řízení o schengenských, resp. krátkodobých vízech se nepoužije část druhá a třetí správního řádu. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013 č. j. 9 As 92/2013-41, podle kterého se na řízení nemůže uplatnit § 68 odst. 3 správního řádu, spadající do části druhé a třetí, přičemž jeho použití je také přímo vyloučeno § 168 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný má za to, že se žalobce dovolává neaplikovatelného ustanovení, a odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2020 č. j. 44 A 65/2019-19. Žalobní námitky považuje žalovaný za neurčité, bezpředmětné a obecné. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný dále poukazuje např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76 a k tématu dvojinstančnosti správního řízení na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2021 č. j. 29 A 108/2019-122.
21. Žalovanému není jasný argument týkající se tvrzeného rozporu napadeného rozhodnutí s čl. 35 směrnice a poukazuje na to, že naopak právě na základě tohoto článku byl do zákona o pobytu cizinců včleněn § 20, který v odstavci 5 uvádí důvody, pro které lze žádost o vízum rodinných příslušníků EU/ČR zamítnout. Uvádí, že to je rovněž ve shodě s judikaturou Soudního dvora Evropské unie (velkého senátu), konkrétně s rozsudkem ve věci C-127/08 „Metock“, bod 75.
22. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že bylo manželství žalobce *a priori* posuzováno jako účelové. Vysvětluje, že správní orgán I. stupně posuzoval žádost o vízum procesně správně a dospěl k závěru, že bylo manželství uzavřeno účelově. Žalovaný pak v souladu s § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců posuzoval soulad důvodů neudělení víza s důvody

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

uvedenými v § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále uvádí, že k prokázání účelovosti sňatku slouží jako určité vodítko indikativní kritéria. Vysvětluje, že pozitivní kritéria byla naplněna, a proto mohl správní orgán I. stupně, resp. žalovaný, přistoupit k šetření, zda manželství bylo uzavřeno účelově. Naplnění pozitivních kritérií přitom dle jeho tvrzení potvrzuje i sám žalobce, když uvádí, že manželé měli „*kratší, zato intenzivnější vztah*“, čímž potvrzuje naplnění kritéria, že dlouhodobost před a po sňatku neexistovala. Žalovaný nicméně nesouhlasí ani s tvrzením žalobce o intenzitě vztahu, když ten probíhal pouze online, bez osobní přítomnosti manželů. Dodává, že sám žalobce potvrzuje naplnění také dalších kritérií, tedy nevedení společné domácnosti a nepřijetí dlouhodobého právního nebo finančního závazku.

23. Pokud jde o šetření skutkového stavu paralelními pohovory s žalobcem a jeho manželkou, žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2014 č. j. 3 As 101/2013-34. Dále žalovaný uvádí, že posoudil krátkodobost vztahu, věkový rozdíl, jazykovou bariéru, migrační riziko žadatele, neexistenci socioekonomického zázemí v zemi původu spolu se způsobem seznámení a další skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu a dospěl k závěru, že manželství účelové je. K tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017 č. j. 2 Azs 355/2016-62, ze dne 2. 10. 2013 č. j. 1 As 58/2013-43, ze dne 7. 6. 2018 č. j. 9 Azs 410/2017-96 a ze dne 10. 1. 2019 č. j. 7 Azs 389/2018-33.
24. K argumentu, že by žalobce pravděpodobně nezískal vízum, kdyby žádal jako standardní žadatel, žalovaný uvádí, že se jedná o tzv. notoriety, kdy členské státy rozhodují na základě legitimního očekávání. Vysvětluje, že v rámci žádosti o vízum vyšlo najevo, že je žalobce nemajetný a že nemá socioekonomické zázemí v zemi původu. Schengenská víza a mimo jiné důvody zamítnutí žádosti upravuje Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Žalovaný shrnuje, že žalobce nedisponuje finančními prostředky podle čl. 14 odst. 1 písm. c), současně v zemi původu nestuduje, nemá zde rodinu ani děti a v rámci řízení neuvedl informace podle čl. 14 odst. 1 písm. d). Jeho žádost by tak byla velmi pravděpodobně zamítnuta na základě důvodů stanovených v čl. 32 odst. 1 písm. a) bod iii) a písm. b) vízového kodexu. Jedná se o legitimní očekávání, kdy členské státy v případě migračně rizikových zemí, cizinců bez finančních prostředků a zázemí, vízum neudělí. Žalovaný měl k dispozici doklady o zázemí žalobce v zemi původu, současně provedl pohovory, ze kterých vyplynulo, že žalobce nemá zázemí ani práci v zemi původu. Současně žalovaný dodává, že se jedná o pozitivní kritérium, kdy rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2020 č. j. 14 A 190/2018-42 v bodě 49 uvedl, že „*Řečeno jinak, byl-li žalobce s to získat vízum též jiným způsobem než z důvodu manželství s občanem EU, pak je zneužití práva na sjednocení rodiny nepravděpodobné. Žalovaný nepochybil, když hospodářskou situaci žalobce zohlednil.*“ K posuzování indikativních kritérií žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2022 č. j. 59 A 8/2021-31.
25. K jazykové bariéře mezi manžely žalovaný uvádí, že ta vyplývá ze samotného spisového materiálu, kdy správní orgán I. stupně v rámci pohovoru písemně poznamenal, že žalobce některým otázkám položeným v angličtině nerozuměl. Žalovaný tak pouze rozšířil odůvodnění správního orgánu I. stupně. Žalovaný též dodává, že český jazyk lze studovat online, pročez je argument nemožností najít kurz češtiny v zemi původu žalobce bezpředmětný a nepravdivý.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

26. Žalovaný dále poukazuje na to, že podle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců nemohou být součástí žádosti o nové posouzení důvodů skutečnosti, které cizinec netvrdil nebo neuvedl v žádosti o vízum, protože žalovaný posuzuje pouze soulad neudělení víza s důvody uvedenými v § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný proto nepovažuje námitku žalobce týkající se nezohlednění nových skutečností, uplatněných v rámci žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, za důvodnou. K tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2017 č. j. 5 Azs 199/2016-20.
27. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
28. Dne 13. 3. 2023 bylo soudu doručeno podání X, manželky žalobce, která uvádí, že chce uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

III.

Posouzení žaloby

29. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
30. Ve věci se dne 27. 3. 2023 konalo ústní jednání, ke kterému se dostavil zástupce žalobce, žalovaný a osoba zúčastněná na řízení, paní X.
31. Žalobce na jednání uvedl, že není sporu o tom, že žalovaný má kompetenci hodnotit a posuzovat účelovost manželství. Žalobce však má za to, že postup správních orgánů bývá *a priori* zaujatý, a to zejména ve vztahu k občanům např. z Afriky, kdy se účelovost manželství v podstatě předpokládá. Žalobce má za to, že právě takovouto nepřející optikou bylo nahlíženo na vztah mezi žalobcem a jeho manželkou, což dle jeho názoru pokrývá i samotné rozhodování ve věci. To, že rozhodování správních orgánů neodpovídá skutečnému skutkovému stavu věci, vyplývá i z dokazování vedeného správním orgánem I. stupně. Zde došlo dle názoru žalobce k zásadnímu nedorozumění v tom smyslu, že za správní orgán I. stupně vystupuje konzul, pan X, který komunikoval mimo jiné s manželkou žalobce. Ta se na něj obracela ještě v době před seznámení se se svým manželem (žalobcem) s dotazem, jaké náležitosti by měla mít žádost o udělení krátkodobého víza. Tento dotaz však byl vznášen v únoru 2021, tedy ještě v době, kdy měla manželka žalobce jiný vztah, kdy se ptala, jaké jsou možnosti, aby ji její tehdejší partner mohl navštívit v České republice. Na základě uvedeného došlo k nedorozumění, když vzniklo podezření, že se manželka žalobce ptala v době seznámení s manželem, jak dostat do České republiky občana X. Žalobce zdůraznil, že se jednalo o zcela jinou osobu, než žalobce. Toto nedorozumění žalobce popsal v podané žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, ale žalovaný na to žádným způsobem nereagoval. Žalobce má za to, že to zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tu spatřuje i v tom, že ačkoliv je účelovost manželství je správním orgánem I. stupně shledávána zejména v tom, že pár netvořil společnou domácnost v době před vstupem do manželství atd., žalovaný nepřezkoumatelně a v rozporu s § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců v rámci řízení o oprávněném prostředku rozšířil důvody, pro které byla žádost zamítnuta, o další důvod, kterým má být jazyková bariéra. Tato skutečnost však nebyla

správním orgánem I. stupně vůbec vytykána, a to navzdory možnosti správního orgánu I. stupně posoudit komunikaci manželů během ústních pohovorů. Žalovaný také nad rámec důvodů uvedených správním orgánem I. stupně negativně hodnotí věkový rozdíl mezi manželi.

32. Žalovaný nad rámec svého vyjádření k žalobě, na které odkázal, uvedl, že není pravdou, že by žalovaný *a priori* dovozoval účelovost uzavíraných sňatků. Vysvětlil, že pouze malé procento zamítnutých žádostí je posuzováno žalovaným a ze statistik vyplývá, že tvrzení žalobce o předpojatosti žalovaného není pravdivé. Zdůraznil, že žalovaný v případě posuzování žádosti o nové posouzení důvodů pouze přezkoumává důvody pro neudělení víza a vychází přitom ze skutkového stavu, který zjistil správní orgán I. stupně, kdy přezkoumává, zda mají důvody pro zamítnutí oporu ve správním spise a tyto důvody nijak nerozšiřuje. Tak žalovaný postupoval i v případě zamítnutí žalobcovy žádosti, tedy posuzoval účelovost sňatku a druhý zamítací důvod, uvedený správním orgánem I. stupně, tedy podvodné jednání podle § 20 odst. 5 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V případě druhého zamítacího důvodu žalovaný žalobci vyhověl a uznal jeho žádost částečně důvodnou. K žalobcem uvedenému nedorozumění, týkajícího se předchozího vztahu manželky žalobce, žalovaný uvedl, že toto má za prokázané a nedorozumění zde nespatřuje. Dále konstatoval, že § 180e zákona o pobytu cizinců vymezuje, jakým způsobem se přezkoumává rozhodnutí, kdy i na základě judikatury soudů nelze přisvědčit argumentu, že by žalovaný bránil společnému soužití manželů, jelikož společně žít mohou i v zemi původu žalobce. Jako příklad takové judikatury žalovaný uvedl rozsudek NSS č. j. 9 Azs 410/2017-96. Žalovaný má za to, že žalobce rozporně argumentuje v žalobě, kde vysvětluje důvody pro nemožnost soužití manželů v zemi původu žalobce, nicméně jím uvedené problémy adaptace manželky v zemi původu žalobce platí i pro přesun žalobce do České republiky. K jazykové bariéře žalovaný uvedl, že už správní orgán I. stupně konstatoval, že mohou vznikat jazykové nesrovnalosti, a ze spisového materiálu plyne, že otázkám položeným v pohovoru žalobce nerozuměl, tedy se nejedná o novou skutečnost, když tato vyplývá ze spisového materiálu, který žalovaný nijak nerozšiřoval. Žalobce přitom do spisu nenahlédl. Žalovaný má za to, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou přezkoumatelná.
33. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že s manželem plynule komunikují v angličtině a od začátku jejich vztahu se poznávali jen přes videohovory a online komunikaci, kterou trávili několik hodin denně. Tak se s manželem sblížovali až do doby, než se manželce podařilo 18. září 2021 vycestovat na X, kde se poprvé viděli. Komunikace manželů byla intenzivní a je zdokumentována. Pokud bylo zmíněno, že žalobce nerozuměl některým otázkám v průběhu pohovoru vedeného správním orgánem I. stupně, manželka uvádí, že nerozuměl jen některým termínům, např. azyl. Tento termín byl zmíněn v dotazu manželky na konzula, pana X, kdy se manželka pokoušela zjistit, jaké jsou možnosti pro návštěvu žalobce v České republice. Pan X jí vysvětlil, kdo může o azyl žádat, na což manželka odpověděla, že to tedy není případ jejího manžela. Manželka pak dále hledala cesty, prostřednictvím kterých by se mohla s manželem vidět. Zmínila, že povaha její práce a limitovaný počet dnů dovolené jí neumožňuje pravidelný osobní kontakt s manželem na X, doposud za manželem vycestovala čtyřikrát. Uvedla, že rozhodnutí vstoupit do manželského svazku, bylo učiněno již po několikaměsíčním vztahu, který manželé intenzivně denně udržovali prostředky online komunikace. Dle tvrzení manželky se manželé předtím, než v září 2021 za manželem vycestovala a poznala mimo jiné také jeho rodinu, poznali velmi dobře a ve svém rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

vstoupit do manželského svazku se při prvním osobním setkání pouze utvrdili a domluvili si termín svatby na 2. ledna. Manželka zdůraznila, že se v současné situaci na X přestěhovat nemůže, ačkoliv by si to přála, protože má v ČR dobrou práci na dobu neurčitou, finanční závazky, vlastní bydlení s hypotékou na 30 let a ze X by své finanční závazky nemohla pokrýt. Uvedla také, že z blízké rodiny má pouze otce, který na X ze zdravotních důvodů vycestovat nemůže. Manželce proto velmi záleží na tom, aby mohl žalobce poznat jejího otce a navštívit její rodnou zemi. Manželka závěrem zopakovala, jak se s manželem seznámili a že je jejich vztah skutečný. Poukázala také na to, že žalobce jako tanečník měl možnost dostat se na 6 měsíců do Evropy s taneční skupinou. Tuto možnost žalobce odmítl, protože čekal na výsledek řízení u žalovaného, a záleželo mu na tom, aby mohl vést společný život se svou manželkou, nikoliv jen na tom, aby se dostal do České republiky. Osoba zúčastněná na řízení navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

34. Strany nevznesly žádné důkazní návrhy.

35. Žaloba je důvodná.

36. Žalovaný se při posouzení věci opřel o Příručku pro účelové sňatky. Pokud jde o používání vnitrostátních a evropských předpisů, doporučení či pomůcek pro rozpoznání účelových sňatků, pak soud zdůrazňuje, že příručky jsou pouze vodítkem pro správní orgány. Nelze dospět k jednoznačnému závěru, že naplněním některých bodů má být manželství považováno bez dalšího za účelové, či naopak nenaplněním některého z bodů manželství nemůže být shledáno účelovým. Vždy je třeba posoudit konkrétní případ jednotlivě, v konkrétních souvislostech, s přihlédnutím k okolnostem případu i účastníkům řízení. Otázka posouzení účelovosti uzavřeného manželství je otázkou velmi složitou, pro kterou neexistuje jednoznačná odpověď na určení kritérií a jejich hodnocení pro učinění závěru, že manželství bylo uzavřeno účelově a naplňuje zákonný důvod pro neudělení pobytového oprávnění.

37. Uzavřením účelového manželství jako důvodem pro odmítnutí udělení či odeprání pobytového oprávnění se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Zdejší soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1As 58/2013-43, ve kterém je shrnuto, že *„členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odeprání, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případech zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v člancích 30 a 31. Podle článku 28 odůvodnění směrnice by členské státy měly mít možnost přijmout potřebná opatření k ochraně před zneužíváním práv nebo podvody, a zejména před účelovými manželstvími nebo jakoukoliv jinou formou vztahů uzavíraných výlučně za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt. Soudní dvůr potvrdil právo členských států přijmout taková opatření v souvislosti s účelovými sňatky v rozsudku velkého senátu ze dne 25. 7. 2008 ve věci C127/08 Metock, Sb. rozh. s. I-06241, bod 75). Přitom již před přijetím předmětné směrnice konstatoval, že fingovaná manželství uzavřená s cílem obejít ustanovení týkající se vstupu a pobytu státních příslušníků třetích států je třeba považovat za zneužití práva (rozsudek ze dne 23. 9. 2003 ve věci C-109/01 Akrich, Recueil s. I09607, bod 57). Z textu směrnice, jejího odůvodnění i z výkladu Soudního dvora je zřejmé, že proces zjišťování existence účelového manželství a následně odeprání pobytového oprávnění je plně v režii členských států za předpokladu dodržení procesních záruk uvedených ve směrnici. Evropské právo zde nedává konkrétní vodítko pro posuzování účelovosti sňatku. Inspirovat se nicméně lze rezolucí Rady ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství, Úř. věst.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

C 382, 16. 12. 1997, s. 1 – 3. Tato rezoluce vychází jak z respektu k právu uzavřít manželství a právu na respektování rodinného života, tak z vědomí, že účelové sňatky představují nástroj obcházení pravidel vstupu a pobytu příslušníků třetích zemí na území členských států EU. Tato rezoluce definuje ve svém článku 1 „účelový sňatek“ („a marriage of convenience“) jako „sňatek uzavřený mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země legálně usazeným ve členském státě a občanem třetí země pouze s účelem obejít pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země a získání povolení nebo oprávnění k pobytu pro občana třetí země.“ Rezoluce uvádí v článku 2 faktory, které mohou vést k závěru o účelovém manželství: není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu své schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.“.

38. V posuzované věci je nesporné, že žalobce a osoba zúčastněná na řízení uzavřeli manželství. S odkazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že pokud by manželství žalobce a jeho manželky bylo uzavřeno pouze s účelem obejít pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země, pak by to bylo důvodem pro neudělení víza.
39. Správní orgány dospěly k závěru, že manželství bylo uzavřeno účelově. Soudí tak zejména z okolností uzavření manželství.
40. Ačkoli se judikatura touto problematikou opakovaně zabývala a zabývá, přesná pravidla pro posuzování účelovosti manželství nejsou a ani nemohou být stanovena. Existují však vodítka, která při konkrétním posouzení napomáhají správním orgánům při řešení takových případů.
41. Právě takové vodítko dává např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015 – 40: „Samotný cizinecký zákon sám o sobě nevymezuje konkrétní znaky, které by napomáhaly jasněji vymezit, co lze považovat za účelové manželství. Určitá vodítka je možné hledat v unijních dokumentech („soft law“) a soudní a správní praxi. Rezolucí ze dne 4. 12. 1997, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových sňatků, CELEX: 31997Y1216(01), dostupné na: <http://eur-lex.europa.eu/>, Rada EU přijala definici účelového manželství jako manželství uzavřeného mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země s pobytoвым statusem v členském státu a občanem třetího státu, jehož výlučným účelem je obcházení pravidel pro vstup a pobyt občanů třetích států, aby občan třetího státu získal oprávnění k pobytu v členském státě. Rada se dále zabývala indikátory účelového manželství a možnými prameny důkazů. Sdělením Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, KOM(2009) 313, Komise zformulovala doporučení členským státům pro správnou aplikaci migrační směrnice. V otázce účelových manželství prvně odkázala na bod 28 odůvodnění migrační směrnice, podle něhož odpovídají takovým manželstvím sňatky uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok; obdobné závěry přitom platí i pro jiné formy vztahů. Komise v uvedeném sdělení dále demonstrativně vymezila určité indikátory, které zpochybňují hypotézu zneužití práva - manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím; pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu; pár měl společné

bydliště/domácnost po dlouhou dobu; pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností; manželství trvá dlouhou dobu.“.

42. Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku dále uvádí, že *„záraveň Komise v tomto dokumentu předestřela demonstrativně i soubor skutečností, které indikují možný úmysl zneužití práv přiznaných směrnicí výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví - pár se před svatbou nikdy nesetkal; pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají; pár nemá společný jazyk, kterému oba rozumí; důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen (s výjimkou peněz nebo darů, které byly předány jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí); v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu; rozvoj rodinného života pouze poté, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění; pár se rozvedl krátce potom, co státní dotyčný příslušník třetí země získal právo pobytu.“.* Aplikací těchto východisek na nyní posuzovanou věc má zdejší soud za to, že zde nejsou jednotlivé indikátory jednoznačně naplněny. Společným jazykem manželů je angličtina, kterou však žalobce ovládá na nižší úrovni. Nelze však na základě skutkového stavu, jak byl zjištěn správními orgány, dospět k jednoznačnému závěru, že by manželé nebyli schopni řešit důležité otázky manželství a že by se jednalo o jazykovou bariéru. Též dílčí rozdíly ve výpovědích žalobce a jeho manželky sice vyvolávají jisté pochybnosti, avšak nelze jednoznačně uzavřít, že by se oba neshodli na podstatných skutečnostech (přičemž některé dílčí rozdíly, např. ohledně oblečení na svatebním obřadu, se jeví, jak žalobce poukazuje v žalobě) spíše jako nedorozumění či dezinterpretace než jako skutečný rozdíl ve výpovědích). Naplněním byť jen některých jednotlivých indikátorů by mělo být důvodem pro zahájení šetření, zda nedošlo k obcházení zákona, nikoli však důvodem pro automatické shledání manželství účelovým.
43. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále vysvětluje způsob, jakým je třeba přistupovat k vyšetřování účelových manželství: *„v článku Fingovaná manželství a jejich potírání, podle něhož „[f]ingované manželství je takový svazek, při jehož uzavření byly dány dva úmysly snoubenců: jednak úmysl negativní, totiž nevést společný rodinný život jako manželé, a pak úmysl pozitivní, totiž obejít předpisy přistěhovaleckého práva. Chybí-li negativní úmysl, jde pouze o výhodný sňatek, který jednomu ze snoubenců zajistí i právo pobytu v daném státu. Chybí-li naopak pozitivní úmysl, jedná se zřejmě rovněž o fingované manželství, které ovšem nespadá do oblasti přistěhovaleckého práva a které mohlo sledovat i jiné důvody [...] (Čížinský, P. Fingovaná manželství a možnosti jejich potírání. In: Čížinský, P. Jelínková, M. Přípomínky k cizineckému zákonu. Praha: Poradna pro občanství/Občanská a lidská práva, 2007. s. 46. Dostupné na: <http://www.mkc.cz/cz/nase-publikace.html>). Uvedený názor odpovídá obsahu migrační směrnice, v jejímž kontextu je nutné vykládat harmonizovaná ustanovení cizineckého zákona (srov. bod 28 odůvodnění migrační směrnice a cit. sdělení Komise), ale i judikatuře zdejšího soudu (srov. cit. rozsudek č. 2781/2013 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že při prokazování účelovosti manželství je nutné se zaměřit (i) jak na úmysl obcházet cizinecký zákon k získání pobytového oprávnění, (ii) tak na úmysl nevést společný manželský život.“.*
44. Správní orgány považovaly uzavřené manželství za účelové mj. z toho důvodu, že žalobce nesdílí s manželkou společnou domácnost. Společná domácnost však není nezbytnou podmínkou manželství, ačkoli většina manželů spolu bezpochyby společnou domácnost sdílí, existují případy, kdy manželé v plně fungujícím manželství žijí odděleně. S takovou situací počítá i občanský zákoník obsahující úpravu rodinného práva, když např. v

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

ustanovení § 691 odst. 1 upravuje oddělené domácnosti. Jak uzavřel Nejvyšší správní soud v opakovaně zmiňovaném rozsudku: „*Morální povinnost spočívající ve vedení společného života je tedy nutné vykládat především jako vzájemné provázení na cestě životem, nikoli fyzický pobyt ve společné domácnosti.*“.

45. Zdejší soud se plně ztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu ve zmiňovaném rozsudku, ve kterých shrnul, že: „*V případě rodinných příslušníků unijních občanů má rozhodující váhu právní status. Pokud cizinec získá právní status manžela unijního občana a správnímu orgánu doloží vznik manželství, je na něj nutné pohlížet jako na rodinného příslušníka unijního občana, aniž by musel prokazovat pravost uzavřeného manželství. Teprve v případě, pokud se správnímu orgánu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli v plánu vést společně manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství. Jinými slovy, důkazní břemeno ohledně doložení nabytého právního statusu leží na cizinci, za skutkové prokazování účelovosti manželství je plně odpovědný správní orgán.*“.
46. Správní orgány tak musejí prokázat úmysl žalobce obcházet zákon o pobytu cizinců, důkazní břemeno leží na nich. Ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu a zejména jeho rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, zdejší soud dospěl k závěru, že správní orgány neunesly své důkazní břemeno ohledně účelovosti uzavřeného manželství.
47. Je pravda, že okolnosti sňatku, jazyková bariéra mezi manželi a fakt, že spolu nikdy nežili, mohou nasvědčovat účelovosti uzavřeného manželství. Návštěvy v rádech dní či týdnů nemohou být považovány za sdílení společné domácnosti. Nicméně je taktéž pravda, že na straně manželky existovaly důvody, pro které nebylo možné trvale vycestovat do země žalobce, a žalobci nebylo uděleno pobytové vízum. Pouze na základě těchto skutečností nelze uzavřít, že žalobce a jeho manželka neměli a nemají úmysl vést společný manželský život.
48. Jak vytkl též žalobce v žalobě, správní orgány se při hodnocení skutkového stavu zaměřily jednostranně na hodnocení skutkových zjištění, které byly žalobci k tíži, aniž by zohlednily veškeré okolnosti ve vzájemném kontextu. Rovněž správní orgány nerespektovaly judikaturu správních soudů zabývající se problematikou uzavírání účelových manželství a jejich definicí, zejména že při prokazování účelovosti manželství je nutné se zaměřit jak na úmysl obcházet cizinecký zákon k získání pobytového oprávnění, tak na úmysl nevést společný manželský život, přičemž obě tyto podmínky musí být splněny současně.
49. Ze skutkových okolností případu, které byly dosud shromážděny a vzaty v úvahu, není jednoznačně prokázáno, že by manželé neměli úmysl vést společný manželský život, proto jejich manželství není bez dalšího možné prohlásit za účelové jako důvod pro neudělení krátkodobého víza.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (zjištěný skutkový stav neskytá jednoznačnou oporu pro závěr přijatý žalovaným).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

51. V dalším řízení je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný tedy, pokud hodlá setrvat na svém závěru o účelovosti sňatku, bude pokračovat ve zjišťování skutkového stavu a opatří podklady, které jeho závěr spolehlivě podpoří ve smyslu shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu.
52. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud proto přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč, tj. 3 100 Kč za každý ze tří úkonů uvedených v § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání) a paušální náhrada za 3 úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.
53. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl v souladu § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého *má osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.* Soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil a této osobě tak žádné přiznatelné náklady nevznikly, o přiznání nákladů ani osoba zúčastněná na řízení nežádala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.